

מיריי דארק עם וננטינו וננטיני ב"גליה"
כשהיא רוצה לשכב...

קולונע

בקרוב

המין החדש

די הפאם־פאטאל נגמרה. האשה־ילדה הודקנה בזמן האחרון. פצצות־המין והכפילות של מרילין מונרו מחפשות עבודה. שריי הענק כבר לא מגיעים לשום מקום. הקולונע מצא לו טיפוס חדש: הטיפוס של האשה המודרנית, שחתי־הזכויות, שהיא צעיר, רה, פשוטה, מלאת מרץ, חופשייה וכנה בענייני מין ואהבה. וגם בכל העניינים האחרים.

מה שהיא רוצה. נציגות המין החדש הן ג'ולי כריסטי באנגליה, קאתרין ספאק הבלגית מאיטליה, ומיריי דארק מצרפת. הן בדרך כלל לא נושאות, חיות חיי אהבה חופשיים, והדור הצעיר מעריך אותן והולך בדרכיהן.

ג'ולי כריסטי הופיעה כבר מזמן על בדי־הקולונע בישראל, קאתרין ספאק גם כן. ואת מיריי דארק אפשר יהיה לראות באחד השבועות הקרובים. היא הגיעה זה עתה למחסנים של המפיץ.

במחסנים היא נמצאת בדמותה של גליה, סרטן של ג'ורג' לאוטר, על נצרה צעירה המצילה את חברתה מהתאבדות, ומתאהבת לאחר מכן בעלה של המתאבדת.

גליה, כמו הגיבורה המגלמת אותה, היא בת הדור החדש, היא מתנהגת כמו גבר, היא עושה מה שהיא רוצה, עם מי שהיא רוצה. כשהיא פוגשת את בעלה של חברתה הניצולה והוא מוצא חן בעיניה היא לא מתביישת לחזור אחריה. כשהיא רוצה לשכב

איתו היא שוכבת איתו, וכשהיא יושבת עם אשתו היא לא מתביישת לספר לה מה עשתה. היא לא יודעת בדיוק מה זה מצפון, אבל היא גם לא יודעת מה זאת צביעות. הצנוזה העולמית התרגזה עליה וכמעט ספלה אותה, אבל לאחר שהיא הגיעה לאולמות הקולונע, היא לא ירדה מהם, עד עצם היום הזה.

כשהעולם היה ראוי. מיריי דארק הוכוכבת הגיעה לפאריס לפני שבע שנים. היא באה מהפרובינציה עם מזודה וחלומות. אז עוד שלטו בעולם הכפילות של ברזיזט בארדו. היא טיילה בין שערי הנייטקליב, עסקה בודגמנות־לבוש ובודגמנות עירום כדי להתפרנס, וכך היא הגיעה לטל־ביויה ומשם לקולונע סוג ד'. ואז, כשהעולם כבר היה מוכן לקראתה וראוי לה, היא קיבלה תפקיד בבארבוז, ומשם היא הגיעה לגליה ולצמרת.

עכשיו היא מוצפת הצעות עבודה, ועוד מעט גם האמריקאים יגלו אותה, כמו שהם מגלים את כל החידושים האירופאים. כי אפילו הם מתחילים בזמן האחרון להשתעשע מם מפצצות הגוף שלהם.

סרטים

בעיות כבשים

הנוקד (מקסיס, תל־אביב; ארצות־הברית) גלן פירד הוא האיש הצודק. בתחילת הסרט אין לכך שום סימן, מלבד העובדה שהוא יפה, שהוא גלן פורד, שהוא חזק ופיקח,

מיריי דארק

... היא לא מתביישת

והשולף הכי זרין בכל הסרט. הוא בא לעיר קטנה שתושביה מגדלים פרות ומחליט לגדל בה דווקא כבשים. המתביישים מתנגדים לכך. תוך כדי מאבק אלגנטי, גברי ונועז בינו לבין תושבי העיר, על בעיות כבשים ובקר מתגלה הקונפליקט האמיתי קצת קיצונית, מצחיקה. לאיש המולך על העיר.

המערכ הפרוע לא חסר בסרט. יש בו השריף היוצא לדוג כל פעם מסכנה מת־קרבת לעיר, התגרות בפונדק, הילדים הרחוב, הגברים על המרפסת, מאבקי הכוחות, השרות, השלכת, הכבשים, והגיבור הקשות המשתמש בכוחו הנהדר מתוך הכרת, בניגוד לרצונו. הכל בצורה קצת קיצונית, מצחיקה. ואם המאבק בין הנוקד לאנשי העיר אינו מנומק דיו, הרי יש די הרבה דברים המחפים על כך.

ישראל

איפה אירים?

מישהו ראה את אירים? לא? היא כזאת יפה. יפה מאוד. עם עיני־פחם נהדרות, עם שיער שחור הגולש על הכתפיים, עם פנים של ילדה קטנה וגוף של אשה גדולה, עם קסם אישי בלתי רגיל, וכשרון משחק יוצא מן הכלל. אז מי שראה אותה, שיגיד. **פרשת אותלו.** דויד גרינברג, הבמאי הישראלי המוכשר, מחפש אותה כבר כמה חודשים. היא צריכה להיות הגיבורה של הסרט שלו. ידירתו הצעירה של גבר ישראלי, דיזיגופי, החיה איתו, עם הגבר, בתוך החברה הישראלית הפרובינציאלית.

דויד גרינברג כתב את התסריט במרדיו, כמו שעשה בכל סרטיו הקצרים. הבחורה הצעירה תחיה בתסריט הזה עם החבר שלה, והחבריה יבואו כל פעם ויספרו לו עליה סיפורים ושקרים, משום שהיא יפה ומושך, וכולם היו רוצים אותה במקומו. הגבר מתחיל לאט לאט להאמין לכל הסיפורים, והאשה צריכה לעמוד מחדש יחד איתו בפרשת אותלו מודרנית.

הכל כבר בסדר. כל הפרשה כבר כתובה, ויש לה אפילו סוף, רק שאסור לגלות אותה, ישנו כבר הגבר, שיהיה כנראה עודד תאומי, וידוע אפילו מי יסרק לאיריס את השיער השחור שלה, זו תהיה מירה, מסגנון מירה, חסרה רק איריס עצמה.

דויד גרינברג מחפש אותה בין כל המכרים האישיים והבלתי אישיים שלו. בהתחלה הוא חשב שאולי היא תהיה שושיק הידית דה היספניה שלו, עם השיער הגולש עד כעבר לכתפיים, ופני המלאך הצעירות. אבל הידידה הזאת נמצאת עכשיו באמריקה, והיא בלונדינית שם. לא שחורה, ובזי עיני פחם.

אני מחפש בחורה יפה, שחורה. אולי אתם מכירים? הוא עונה לכל מי ששואל אותו מה שלומו. הציעו לו לקחת את אהובה גורן, הציעו לו לקחת את החברה שלו, הרס, שהיא גם שחורה וגם יפה וגם נאוה, הציעו לו לקחת את החברה של יגואק ואת החברה של שלמה ברי־שביט, ועוד כל מיני חברות, של כל מיני. אבל הוא עדיין מחפש.

הוא חיפש אותה על חופי־הים, הוא חיפש אותה בכל שלושת הערים הגדולות של ישראל, וגם טרח וחיפש בערים הקטנות.

עכשיו הוא מחפש אותה בפאריס. יחד איתה הוא מחפש גם, באותה הזדמנות, מקור רות מימון לסרט שלה. הוא מצא כבר כמה בחורות, כולן יפהפיות, מקסימות ונפלאות. אבל רובן שוודיות, ולכן יש להן לרוע הן מול שיער בלונדיני.

ובימים האחרונים, מרוב תיפושים אחרי איריס, הוא מוצא בהזדמנות זו עשרות הצעות להסרטים סרטים קצרים וארוכים, בישראל ובצרפת, ואתו מספר הצעות להקרנת סרטיו המוכנים בפסטיבלים השונים. כך ש'אם לא ימצא את איריס, הוא ימצא לפחות את המלוכה.

מי רצח את גילה?

כשמצללים למקום עבודתו של הבמאי פיטר פרייטשטאט, ואומרים, האלו, האלו, מקבלים תשובה: "המניע לרצח, שלום." יש אנשים המבינים את זה. אבל לא כולם. ה־שבוע, למשל, הווצקה המשטרה לביתה של הסופרת מרגלית בנאי, השוטרים שהגיעו למקום מצאו דירה נעולה, תריסים מוגפים, חלונות סגורים, ורק לאחר שזיהו את עצמם, פתחה בפניהם את הדלת עוזרת מבוהלת, ורועדת מפחד.

כששאלו אותה מה קרה, היא סיפרה ש'מנסים לרצוח אותה. הרוצח צילצל פעמיים, והוא עומד להגיע כל רגע.

אחר כך התברר שהרוצח היתה המזכירה של המניע לרצח, שחיפשה את הגברת בנאי. **סליחה על העלבון.** למרות הסיבוך כים הקשורים בשם הסרט, הצילומים מתחילים, בשלום, השבוע. הבמאי כבר עובד עם כל אחד מהשחקנים על התפקידים. ה־תפקיד הקשה ביותר בסרט הוא זה של גילה אלמגור. עוד לפני שהסרט מתחיל, רוצ-

חיים אותה. זוהי כבר התחלה קשה. אחר־כך היא קמה לתחייה בפלש־בקים, ומתברר שהיו לה בעיות אישיות עוד יותר קשות, ושלמי שרצח אותה היה בטח מניע. על שם המניע הזה נתנו לסרט את שמו.

יש לגילה, לפני שרוצחים אותה, יחסים מסובכים מאוד עם אביה. חוץ מזה היא גם קצת מופרעת. אז כדי להרגיז את האבא שלה, היא מביאה כל מיני בחורים הביתה. יש בחורים נחמדים, כמו עודד תאומי וכו', אבל היא לא בררנית, והיא מביאה לביתה, סליחה על העלבון, גם את אורי לוי ואת אורי זוהר. הראשון הוא בעל מש'פחה משועמם, והשני הוא מלח מפקד־פק. היא מנסה, יחד עם הגברים הללו, להרדין את האבא שלה ביגון שאולה.

"זה תפקיד קשה", אומרת גילה, "יש בו הרבה סצינות קשות מבחינה דרמטית, ו־אפשר בקלות להיגרר לז'ולגריות."

היא עושה עכשיו חזרות עם הבמאי. היא נפגשת איתו יום יום למספר שעות. רבה בפניו עם האבא שלה, מבצעת בפניו סצינות אהבה עם שישה גברים שונים, נכנסת למיטה, יוצאת מהמיטה, וכל זה לגמרי לבד, עם משתתפים דמיוניים. ומי שלא יודע, או לדבר כזה צריך אפילו יותר אופי מאשר לכל תפקיד אופי אחר.

הרוצח כבר יודע. חוץ מהתפקיד הדרמטי הקשה של גילה אלמגור, ישנה בסרט גם בעיית הרוצח. הבעייה היא שהוא רוצח סודי. קודם חשבו אפילו לא לגלות לרוצח מי הוא, אבל בינתיים סיפרו לו את זה בסוד. כדי שידע לרצוח, ולגרו־צחת, כדי שתדע מה יהיה בסופה, על כל שאר המדינה לחיות במתח, עד שיוצג ה־סרט. וגם אז זה יתגלה לה רק בסוף.

חד גדיא

אפריים קישון עסק עתה בקומדיה חדשה. העלילה נוגעת להסרת סרט. המפיק מומין שלושה מומחים ידועי־שם לצילום מחו־ל. האגודה המקצועית תובעת כי ה־זרים לא יבואו במקום העובדים המקומיים, והיא עומדת על כך כי יועסקו באותם התפקידים גם שלושה ישראלים.

אהרי משאומתן מייגע מסכים המפיק לקבל את שלושת העובדים הישראליים, שאין עבורם שום עבודה — בתנאי שיעמדו בצד ולא יפריעו. לכן מוכן האיגוד ה־מקצועי להסכים רק בתנאי כי המפיק ישלם, נוסף על שכרם, גם כופר בסך 15 אלף לירות.

המפיק הנרגז מבקש שתביעה זו תוגש לו בכתב. האיגוד המקצועי מסרב. הוא דורש כי הסכום ישולם לו בהצד. סוף העלילה אינו ידוע עדיין. ידוע רק כי זה לא מצחיק את קישון כלל. כי קומדיה זו קורה לו במציאות. בהסרת הסרט ארבינקה אותו הוא עומד להפיק. המשא־והמתן עודנו נמשך.

תדרין

*** **המרגז שחזר מן הכפור** (אלנבי, תל־אביב) סיפורו של מרגל אנושי, הנישק בין הכוחות הגדולים, המלחמים ביניהם משחקים פוליטיים מסובכים. עלילה בנויה היטב, בימיו יעיל, ומשחק מצויין.

*** **בסכך החקירה** (גורדון, תל־אביב) פייתרו גירמי חוקר מקרה רצח ומגלה את האנשים החיים שמאחוריו.

*** **מלך עכברוש** (סוגרבי, תל־אביב) סרט מזועזע, נוגע ללב, על דמויות המנסות להתחזק מעמד בתנאים בלתי־אנושיים במחנה שבויים יפאני.

* **הילד מעבר לרחוב** (ארמון־דויד, תל־אביב, אורגיל, ירושלים; חן, חיפה) סיפור ריאליסטי על ילד קטן הסובל מעונו, מתנאים קשים ומאבא שיכור. מישחק מצויין של אריה אליאס.

* **שבועה פראי תבל** (סינרמה, תל־אביב) יערות בראזיל, הפירמידות של מצרים, ארץ־ישראל, הגישות של יפאן, ועוד כמה פלאי תבל, ודוהרים בשלושה מימיו, אל תוך האולם הענקי, המפואר והמרופף.

* **השוטר בניו־יורק** (אדיסון, ירושלים) הסטייק האמריקאי, גורדי־השחקים האמריקאים והאנשים האמריקאים כפי שהם נראים בעיניהם הפרובינציאליות של שוטרי סאן־טרופה. לואי דה פונט.

* **אשה אמריקאית** (אורנג', ירושלים) המוסר האמריקאי והנשים האחרונות עליו, כפי שהם נראים בעיניו של איטלקי השואף להיות אמריקאי.

*** **הקורבן העשירי** (ציוה, ירושלים) עולם העתיק עם אורסולה אנדרס ומארצילו מסטרויאני, הרוצחים ואוהבים איש את רעותו.